

GYDYTOJO PROFESIJOS PRESTIŽAS

PRISIMENANT GYDYTOJĄ VLADĄ ŠIMKŪNĄ JO 100-MEČIO PROGA

Lietuviškosios bibliografijos pradininkas, kurso draugas, asmenybė savo profesinės veiklos aspektu, glaudžiai susijusi su Lietuvos humanitarine kultūra

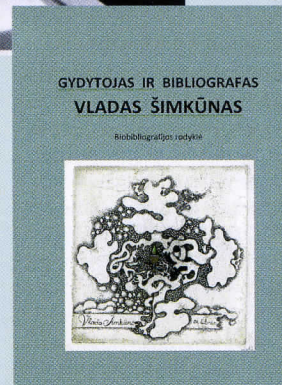
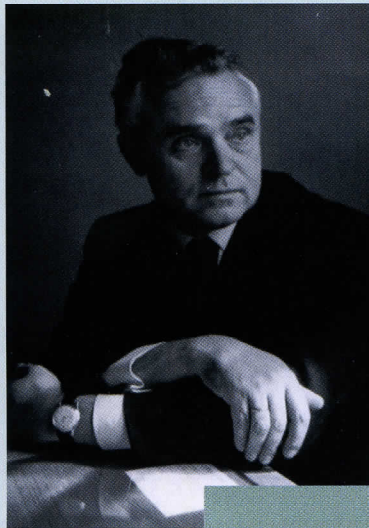
Su Vladu Šimkūnu susipažinau 1957 m. – Medicinos fakulteto pirmajame kurse. Tuomet, nors ir pavėluotai, pradėjo pildytis jo pagrindinė svajonė vėl studijuoti mediciną. Mat tik 1957 m. V. Šimkūnas buvo reabilituotas, nustačius, kad buvo nuteistas neteisingai, ir jam leista studijuoti bei dirbti. Pasak jo, „kūrybiškiausi metai 1945–1956 praėjo stalinistiškame koncentracijos lageryje ir kalėjime“.

Medicinos fakultete buvome bendrakursiai ir studijavome vienoje grupėje, apie kurią Vladas kurso anketoje rašė: „pajėgi grupė, daug žadančių“. Nepaisant amžiaus skirtumo ir didelės gyvenimo patirties, gražiai bendravome. Jis buvo nepaprastai išsilavinęs, kuklus, susikaupęs, mus visada suprantantis, pamokantis, padedantis ir itin dėmesingas.

Kartą vaikščiojau susikrmtusi, nes negavau padidintos stipendijos. Tada kaip tik ruošiausi, treniravausi kopti į Elbrusą. Vladas iškart pastebėjo mano nevilgtį ir pasiūlė laisvomis valandomis padirbėti Respublikinėje mokslinėje medicinos bibliotekoje, kur jis dirbo Bibliografijos skyriaus vedėju. Supažindino mane su bibliografija, jos reikšme, medicinos žinių kaupimu. Tuo metu (1959–1963) jis ruošė rodyklę „Lietuviškoji medicininė bibliografija“ t. 1-3, o aš pildžiau ranka bibliografines korteles. Vladas lankė su mumis paskaitas ir pratybas, laikė egzaminus ir tuo pat metu dirbo medicinos bibliotekoje, stengėsi supažindinti visus gydytojus ir mus su naujaisiais medicinos šaltiniais, parengė rekomenduojamos literatūros sąrašus, bibliografines rodykles. Parašė 32 straipsnius. Vlado Šimkūno dėka Mokslinė medicinos biblioteka man bei kurso draugams tapo artima ir reikalinga iki šiol.

Daugumą mūsų tuo laikotarpiu su Vladu Šimkūnu rišo nebyli lietuviškumo bendrystė, panašios nuostatos ir vertybės, tobulumo siekis. Vlado visada nešiojamas tautinis kaklaraištis buvo tarsi mūsų grupės simbolis.

Baigęs Medicinos fakultetą, gydytojas Vladas Šimkūnas dirbo Respublikinėje Naujosios Vilnios Psichoneurologijos ligoninėje skyriaus vedėju. Apie gydytoją psichoterapeutą gražiausius žodžius yra parašęs prof. Zigmas Zinkevičius, prof. Irena Kostkevičiūtė, Vytautas Bogušis.

išsaugojo. Pagal V. Šimkūno detalų planą į Abežę (Komija) nuvykusi ekspedicija rado generolo Jono Juodišiaus palaikus.

Anksti, 1979 m. vasario 16 d., nutrūko Vlado Šimkūno gyvenimas. Be abejonės, jo sveikatą palaužė Komijos lageriai. Mums Vladas Šimkūnas buvo neeilinis kurso draugas, kurį gerbėme, labai vertiname ir su dėkingumu prisimename.

Mūsų kurso draugystė su Vladu nenutrūko. Jis atėidavo į kurso susitikimus, užpildydavo mūsų anketas, iš kurių sužinojome, kad jis labiausiai vertino dėstytojus prof. S. Pavilonį, prof. M. ir A. Marcinkevičius, prof. A. Diršę, prof. J. Lelį, prof. Ch. Kibarskį, doc. Š. Markovičių, prof. A. Sučilą. Rašė, kad reiktų keisti fakulteto dėstytojų sistemą, nedėstyti nereikalingų dalykų (kurių buvo 30 proc.), kad pasirinkta psichiatro specialybe patenkintas, džiaugėsi savo šeima.

Gydytojas V. Šimkūnas mėgo kalnus, žavėjosi Armėnijos kultūra, mėgo simfoninę muziką, baletą ir tapybą. Į 1973 m. kurso anketos klausimą – kokie širdies ir proto planai ateičiai, atsakė: 1) Ilgesniam laikui atidėti susitikimą su infarktu; 2) Turėti gerai įrengtą psichoterapijos skyrių su hipnotizariumu; 3) Kaupti medžiagą mūsų medicinos istorijai.

Tiesą apie kurso draugo „golgotą“ sužinojome jau Nepriklausomybės metais. Vladas Šimkūnas pirmąsias studijas Vilniaus universitete pradėjo 1942 m. ir studijavo iki 1945 m. arešto. Buvo kankinamas Saugumo rūmų požemiuose, net neradus kaltės nuteistas 10 metų kalėti Sibire. Dirbdamas lagerio gydytoju gelbėjo nuteistuosius, kiek galėjo, tarp jų ir daug žymių lietuvių – vyskupą Pranciškų Ramanauską, prof. Leoną Karsaviną, prof. Antaną Žvironą, generolą Joną Juodišį. Prof. L. Karsavinui mirus, V. Šimkūnas slapta į jo kūną įsiuvo tamsaus stiklo flakonėlį su rašteliu, kad vėliau būtų atpažinti palaikai, o jo rankraščius